

Arrest

nr. 240 063 van 26 augustus 2020
in de zaken RvV X / VIII en X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DHONDT
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 13 januari 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 1 januari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septiesL) (RvV X).

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 16 januari 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 januari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septiesCR) (RvV X).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nr. 231 332 van 16 januari 2020.

Gelet op de beschikkingen van 18 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LUNDAHL, die *loco* advocaat B. DHONDT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 januari 2020 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven ("bijlage 13septiesL"). Dit is de bestreden beslissing in de zaak met rolnummer RvV 242 217 en die als volgt gemotiveerd is:

"(...)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van Minos op 31/12/2019 in Albanees

Bevel om het grondgebied te verlaten

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

× 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

× 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor verdachte handelingen en vereeniging van misdadigers . (PV AN.10.L7.014961/2019 van de politiezone van Minos

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

× artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

× artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor verdachte handelingen en vereniging van misdadigers . (PV AN.10.L7.014961/2019 van de politiezone van Minos

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene naar de grens te doen terugleiden, nadat de grens werd bepaald, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor verdachte handelingen en vereeniging van misdadigers . (PV AN.10.L7.014961/2019 van de politiezone van Minos

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord op 31/12/2019 door de politie van Minos in het albanees.

De grens zal worden bepaald in functie van artikel 28 §1 van de wet van 15/12/1980 nadat het risico op schending van artikel 3 EVRM onderzocht werd. Er zal ter zake een beslissing genomen worden waarbij de grens wordt bepaald en waartegen een schorsend beroep bij de RVV kan ingesteld worden.

De terugleiding naar de grens zal enkel kunnen worden uitgevoerd wanneer de grens is bepaald.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken teneinde de grens te bepalen.

(...)"

1.2. Op 7 januari 2020 wordt een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven ("bijlage 13septiesCR"). Dit is de bestreden beslissing in de zaak met rolnummer RvV 242 240 en die als volgt gemotiveerd is:

"(...)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de PZ Minos op 01.01.2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of

vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

□ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor verdachte handelingen en vereniging van misdadigers. Betrokkene werd namelijk aangetroffen in een voertuig met een koevoet en schroevendraaier (PV AN.10.L7.014961/2019 van de PZ Minos.) Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

□ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor verdachte handelingen en vereniging van misdadigers. Betrokkene werd namelijk aangetroffen in een voertuig met een koevoet en schroevendraaier (PV AN.10.L7.014961/2019 van de PZ Minos.) Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor verdachte handelingen en vereniging van misdadigers. Betrokkene werd namelijk aangetroffen in een voertuig met een koevoet en schroevendraaier (PV AN.10.L7.014961/2019 van de PZ Minos.) Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland. Hij haalt aan in België te zijn geweest om vakantie te nemen maar geen bezwaren te hebben tegen een terugkeer naar Albanië.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor verdachte handelingen en vereniging van misdadigers. Betrokkene werd namelijk aangetroffen in een voertuig met een koevoet en schroevendraaier (PV AN.10.L7.014961/2019 van de PZ Minos.) Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Albanië.

(...)"

2. Samenhang en ontvankelijkheid

2.1. Het eerste bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven op 1 januari 2020. Op 7 januari 2020 werd het tweede bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Beide bevelen werden genomen naar aanleiding van dezelfde feitelijke vaststellingen en beide beslissingen steunen op (grotendeels) dezelfde wetsbepalingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bijgevolg van oordeel dat er sprake is van samenhang en dat het in het belang van een goede rechtsbedeling past de zaken samen te voegen.

2.2. Uit een vergelijking van beide bevelen blijkt dat beide beslissingen werden genomen naar aanleiding van dezelfde feiten. In de tweede beslissing werden de motieven echter aangepast en wordt geen toepassing meer gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), doch enkel van [3°] van deze bepaling en wordt er een meer precieze beschrijving van de feiten van openbare orde gegeven. Daarnaast preciseert de beslissing van 7 januari 2020 ook dat verzoeker zal worden gerepatrieerd naar Albanië. Hieruit blijkt dat de verwerende partij het nuttig heeft geacht de motieven van het eerste bevel aan te passen en dit te vervangen door een nieuwe beslissing. Met de beslissing van 7 januari 2020 heeft zij zich niet beperkt tot het bepalen van de grens, zoals aangekondigd in de eerste bestreden beslissing, maar heeft zij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering in zijn geheel hernomen, met een aangepaste motivering. Noch uit de beslissing zelf, noch uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat er sprake zou zijn van nieuwe gegevens die aanleiding konden geven tot de afgifte van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten.

Bijgevolg moet worden aangenomen dat de verwerende partij haar beslissing van 1 januari 2020 heeft vervangen door een nieuwe beslissing, die in de plaats van de eerste bestreden beslissing is gekomen en waarmee zij de vermeende gebreken in de motivering heeft weggewerkt. Met het vervangen van deze beslissing met die van 7 januari 2020, heeft de verwerende partij haar eerste beslissing ingetrokken (RvS nr. 245.122 van 9 juli 2019).

Dienvolgens is het beroep in de zaak met rolnummer RvV 242 217 zonder voorwerp.

3. Gegrondheid

3.1.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“EERSTE MIDDEL: Schending van:

*- Artikel 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet
- het zorgvuldigheidsbeginsel*

de motiveringsplicht voorzien in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur de rechten van verdediging zoals gegarandeerd in artikel 6 EVRM en als algemeen rechtsbeginsel

Legaliteit van het Bevel om het grondgebied te verlaten an sich

De bestreden beslissing heeft als rechtsgrond artikel 7 van de Vreemdelingenwet, meer bepaald:

1.1. °1 wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten

Artikel 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is :

1 ° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

[...].”

Verzoeker is houder van een Albanees biometrisch internationaal paspoort, hetgeen volstaat als document krachtens artikel 2, °1 van de Vreemdelingenwet. Hij is als Albanees onderdaan niet visumplichtig.

1.2. °3 wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden

De beslissing waarin wordt geoordeeld dat verzoeker "door zijn gedrag geacht wordt" de openbare orde of de nationale veiligheid te "kunnen" schaden moet afdoende gemotiveerd worden (RvS 15 december

2001, nr. 101.888, T.Vreemd. 2002, 180; RvV 12 december 2016, nr. 179.171 (schending van de materiële motiveringsplicht)), temeer omdat volgens de aanhef van artikel 7 van de Vreemdelingenwet in dit geval een bevel "kan" afgegeven worden.

De loutere motivering "betrokkene is op heterdaad betrapt voor verdachte handelingen en vereeniging (sic.) van misdadigers - PV AN.10.L7.014961/2019 van de politiezone van Minos", terwijl verzoekers raadsman van het Openbaar Ministerie geen inzage krijgt in dit proces-verbaal (stuk 3), schendt de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, en de rechten van verdediging.

Wanneer feiten niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid, moet het aandeel van de vreemdeling in deze feiten wel behoorlijk worden vastgesteld, wat in casu niet kan (RvV 9 maart 2018, nr. 200.958).

De feiten die in de bestreden beslissing en in het administratief verslag vreemdelingencontrole worden weergegeven volstaan geenszins om te besluiten dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Verzoeker verklaart dat de wagen waarin hij werd aangetroffen toebehoort aan de man van Griekse nationaliteit waarvan sprake in het administratief verslag vreemdelingencontrole, en dat de koevoet en schroevendraaier ook van deze man zijn die deze nodig zou hebben voor zijn beroep.

Verzoeker stelt vast dat er sinds zijn vrijheidsberoving op 01.01.2020 geen enkele bijkomende onderzoeksdaad werd gesteld. Verzoeker werd niet gehoord over de feiten die hem ten laste worden gelegd, en er werd geen politieonderzoek gevoerd bijvoorbeeld naar wie de effectief eigenaar is van de wagen waarin verzoeker werd aangetroffen.

Er heeft aldus geen voldoende gedegen en geïndividualiseerd onderzoek plaatsgevonden om te kunnen besluiten dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Minstens wordt hieromtrent niet afdoende gemotiveerd in de bestreden beslissing.

2. Reden van de afwezigheid van de termijn om het grondgebied te Verlaten

2.1. De bestreden beslissing vermeldt als eerste reden voor het niet toekennen van een termijn om het grondgebied te verlaten artikel 74/14, §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Artikel 74/14, §3, 1° Vw., voorziet inderdaad in de mogelijkheid om een termijn van minder dan zeven dagen toe te kennen indien er een risico op onderduiken bestaat.

Artikel 74/14 Vw. vormt een omzetting van artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn. Dit artikel stipuleert :

"1. In een terugkeerbesluit wordt een passende termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen vastgesteld, onverminderd de in de leden 2 en 4 bedoelde uitzonderingen. De lidstaten kunnen in hun nationale wetgeving bepalen dat deze termijn alleen op aanvraag van de betrokken onderdaan van een derde land wordt toegekend. In dit geval stellen de lidstaten de betrokken onderdanen van derde landen in kennis van de mogelijkheid tot indiening van een dergelijk verzoek.

[...] 3. Voor de duur van de termijn voor vrijwillig vertrek kunnen bepaalde verplichtingen worden opgelegd om het risico op onderduiken te beperken, zoals de verplichting om zich regelmatig te melden bij de autoriteiten, een voldoende financiële zekerheid te stellen, documenten voor te leggen of op een bepaalde plaats te verblijven.

4. Indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen. "

In de parlementaire voorbereidingen lezen we dat de Terugkeerrichtlijn verplicht tot "een individueel onderzoek" en "dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Pari. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23.) Ook overweging 6 van de Richtlijn schrijft voor dat "beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten (...)"

Het Hof van Justitie van de EU oordeelt dat artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt dat slechts in uitzonderlijke omstandigheden de lidstaten een termijn voor vrijwillig vertrek kunnen vaststellen die korter is dan zeven dagen, en zelfs ervan kunnen afzien een dergelijke termijn toe te kennen (HvJ, El Dridi, C61/11, punt 37).

Artikel 1, §2 Vw. bepaalt met betrekking tot dit risico op onderduiken :

"Het in paragraaf 1, 11° bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval".

In casu is er duidelijk geen sprake van een individueel onderzoek, noch van uitzonderlijke omstandigheden die het afzien van een termijn voor vrijwillig vertrek rechtvaardigen.

De bestreden beslissing verwijst enkel naar volgende criteria die zijn opgenomen in art. 1, §2 van de Vreemdelingenwet:

"Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijft niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren."

Verzoeker wenst hierop te repliceren dat hij het grondgebied niet illegaal is binnengekomen, noch op enig moment in illegaal verblijf is geweest.

Zoals blijkt uit de stempels in diens paspoort is verzoeker (stuk 2, p. 10) op 04.12.2019 het grondgebied binnengekomen via Brussel nationale luchthaven.

Als Albanees staatsburger mocht verzoeker visumvrij naar de EU reizen en er (per halfjaar) maximaal negentig dagen in de EU verblijven voor zover hij in het bezit is van een biometrisch paspoort, hetgeen het geval is.

Het kort verblijf wordt in artikel 6, eerste lid van de Vreemdelingenwet omschreven als een verblijf van 90 dagen, tenzij het visum of de visumverklaring in het paspoort een andere duur bepaalt.

Deze termijn van negentig dagen was op het ogenblik van verzoekers aanhouding en het nemen van de bestreden beslissing lang nog niet verstreken.

Vervolgens licht de bestreden beslissing als volgt toe:

"3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert."

De sanctie voor de niet-aanmelding bij de gemeente wordt bepaald in artikel 79 van de Vreemdelingenwet, bestaat slechts uit een geldboete, en heeft geen enkele invloed op de regelmatigheid van het verblijf (Pascal CHEVALIER, "Verblijfsrecht en inschrijving in de bevolkingsregisters", T.Vreemd. 1982, nr. 18, 37-43 geciteerd in Luc DENYS, Handboek Vreemdelingenrecht 2018-2019, p. 99, voetnoot 192).

2.2. De bestreden beslissing vermeldt als tweede reden voor het niet toekennen van een termijn om het grondgebied te verlaten artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde.

Nochtans vermeldt de bestreden beslissing zelf bij de verdere toelichting dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Beide juridische concepten (een gevaar zijn voor de openbare orde, dan wel de openbare orde kunnen schaden), zijn echter verschillend, zodat de motivering van de bestreden beslissing geen stand houdt. Verder kan worden verwezen naar hetgeen hierboven werd gesteld met betrekking tot de noodzaak aan afdoende motivering met betrekking tot feiten van openbare orde."

3.2.1. Verzoeker voert in het middel de schending aan van de artikelen 7 en 74/14 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van de rechten van verdediging zoals gewaarborgd door artikel 6 van het EVRM en als algemeen rechtsbeginsel.

3.2.2. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing betwist, waarmee hij aangeeft de motieven waarop deze steunt te kennen en te begrijpen. Hij maakt aldus geen schending aannemelijk van de formele motiveringsplicht.

3.2.3. In het eerste middelonderdeel betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing "*an sich*". Hij betoogt enerzijds dat hij wel degelijk houder is van een geldig Albanees paspoort zodat geen toepassing kon worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet. Verzoeker betwist daarnaast het tweede motief voor het nemen van het bestreden bevel, dat is gestoeld op artikel 7, eerste lid, 3°. Hij betoogt dat de loutere motivering dat verzoeker op heterdaad werd betrapt voor verdachte handelingen en vereniging van misdadigers de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en de rechten van verdediging schendt, in het bijzonder omdat hij van het Openbaar Ministerie geen inzage kreeg in het proces-verbaal en zijn aandeel in de strafrechtelijke feiten niet naar behoren werd vastgesteld.

De Raad merkt vooreerst op dat het (tweede) bestreden bevel niet gesteund is op artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet. Het middelonderdeel is wat dit betreft niet dienstig. Met betrekking tot artikel 7, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet - het kunnen schaden van de openbare orde - merkt de Raad op dat de bestreden beslissing duidelijk verwijst naar de feiten die verzoeker worden aangewreven, met name het feit dat hij door de politie werd betrapt wegens verdachte handelingen en vereniging van misdadigers en daarbij in het bezit was van een koevoet en een schroevendraaier. Deze vaststellingen vinden steun in het administratief verslag van de politiezone Minos *d.d.* 1 januari 2020 dat zich in het administratief dossier bevindt.

Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk over om op grond van de vaststellingen door de lokale politie te besluiten dat verzoeker verdachte handelingen stelde in groep. Verzoeker had immers geen zinnige verklaring waarom hij - schijnbaar zonder aanwijsbare reden - samen met twee kompanen rondtoerde in een woonwijk en dat zij daarbij in het bezit waren van inbrekersmateriaal. Waar verzoeker aanvoert dat niet werd nagegaan wie de eigenaar was van de auto, doet dit geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker geen zinnige verklaring kon geven voor het verdachte gedrag dat werd opgemerkt door de politie. Verzoeker betoogt in het middel dat het strafrechtelijk onderzoek niet voldoende werd gevoerd en hij komt daarmee echter niet verder dan het uiten van algemene kritiek, zonder daarbij de vaststellingen van de politie en het motief met betrekking tot het risico voor de openbare orde met concrete argumenten te weerleggen.

De Raad herinnert eraan dat het vermoeden van onschuld het bestuur niet belet op grond van een eigen onderzoek maatregelen te nemen ter vrijwaring van de openbare orde, ook al hebben de desbetreffende feiten nog geen aanleiding gegeven tot een strafrechtelijke veroordeling. Het bestreden bevel vindt dan ook op afdoende wijze steun in artikel 7, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet.

Het eerste middelonderdeel is niet gegrond.

3.2.4. In een tweede onderdeel betwist verzoeker de motieven waarom hem geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan.

De bestreden beslissing steunt daarbij op twee motieven: enerzijds wordt gemotiveerd dat er een risico op onderduiken is (artikel 74/14, §3, 1°), daarnaast wordt gemotiveerd dat er een gevaar is voor de openbare orde (artikel 74/14, §3, 3°).

Met betrekking tot het gevaar voor de openbare orde betoogt verzoeker dat deze kwalificatie verschillend is van artikel 7, eerste lid, 3°, in welk verband enkel werd vastgesteld dat verzoeker geacht wordt de openbare orde "*te kunnen schaden*". Zoals reeds aangestipt, slaagt verzoeker er niet in de vaststelling dat hij door de politie werd betrapt op verdachte handelingen in het kader van een vereniging van misdadigers te weerleggen. Het enkele feit dat artikel 7 slechts vereist dat verzoeker geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, verhindert niet dat op grond van dezelfde feitelijke feiten wordt besloten dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde. Verzoeker maakt niet

aannemelijk dat het oordeel dat verzoekers verdachte gedragingen in bende een gevaar voor de openbare orde vormen, kennelijk onredelijk zou zijn. Dit motief biedt op zich een afdoende motivering waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Verzoekers bezwaren met betrekking tot het motief over het risico op onderduiken, kunnen *in casu* dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Op deze bezwaren wordt dan ook niet verder ingegaan.

Het tweede middelonderdeel is niet gegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk voor wat betreft de zaak met rolnummer RvV X. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Voor wat betreft de zaak met rolnummer RvV X heeft de verzoekende partij geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT